

Amrita Koetiram

NIEUWSBRIEF

- 6 -

NOVEMBER 2005

Beste Vrienden

Negen maanden geleden werd de wereld opgeschrikt door de vernietigende gevolgen van een zeebeving ten zuidoosten van India. De wijdverspreide nood die hierdoor ontstond vroeg om directe hulp, en die hulp kwam, vanuit de hele wereld. Via e-mail konden wij u snel op de hoogte brengen van Amma's optreden op dat moment. In deze nieuwsbrief leest u meer hierover.

De berichtgeving over de tsoenami-noodhulp door de MA Math* was één van de redenen waarom de Amrita Koetiram nieuwsbrief die op dat moment in de maak was, niet afgemaakt werd. Daarna waren er andere redenen zoals de werken in het centrum, de algemene nieuwsbrieven in maart en april, computerproblemen enz, enz.

Ondertussen ontvingen we goed informatiemateriaal over de hulp aan de slachtoffers en hebben we hier ook een slideshow van gemaakt voor een benefietconcert dat gegeven werd ten bate van die hulpverlening. (Deze slideshow duurt 10 min en is zeer goed bruikbaar voor een les, lezing of introductie over de noodhulp die de M.A. Math geboden heeft.)

Kortom, de nieuwsbrief groeide in dikte, maar kwam niet op papier. Daarom heeft u sinds december 2004 geen nieuws meer ontvangen. Maar omdat we u al wat we verzameld hebben, ook graag willen doen toekomen, ontvangt u nu als het ware een vierdubbele brief die zich heel goed leent om in stukjes gelezen te worden.

U vindt in deze nieuwsbrief:

- 1) persoonlijke verslaggeving van sympathisanten in Nederland en België die zich op één of andere manier inzetten voor het Amrita Koetiram project.
- 2) een verslag van Amma's bezoek aan Sri Lanka, gezien door de ogen van iemand die haar op die reis vergezeld heeft.
- 3) een weergave van de vorderingen en omstandigheden op de verschillende Amrita Koetiram bouwerven waar permanente tsoenami-bestendige huizen voor de slachtoffers gebouwd worden.

- 4) een korte inleiding op het Matru Gramam project, dat tot doel heeft de tsoenamislachtoffers te helpen om op zelfstandige basis in hun levensonderhoud te voorzien.

Tot slot willen we u er graag van op de hoogte brengen dat de Verenigde Naties de Mata Amritanandamayi Math de 'Speciale Status van Adviesorgaan van de Verenigde Naties' hebben toegekend. Dit vanwege haar 'grote inspanningen en humanitaire activiteiten bij de recente tsoenami-hulp'.

De meeste van de ± 2700 NGO's** die deze status hebben ontvangen, zijn kleine en zeer gespecialiseerde organisaties. De M.A. Math is de enige die breedschalige humanitaire hulp biedt, op een manier die zeer efficiënt is, zowel wat kosten als tijd betreft.

Deze status biedt de M.A. Math nieuwe mogelijkheden tot samenwerking die de slachtoffers ten goede zal komen. De M.A. Math heeft de intentie ook samen te werken in andere humanitaire hulpprojecten in de wereld en zal contact zoeken met VN-organisaties, zoals Unicef bijvoorbeeld.

Na de verschillende lezingen die Amma voor de VN gegeven heeft***, is dit een erkenning van de omvang en doeltreffendheid van haar charitatieve werk. Een erkenning die vooral nieuwe perspectieven biedt om het lijden van nog meer mensen in de wereld te helpen verlichten.

Wij hopen u met deze nieuwsbrief een beeld te geven van de besteding van uw bijdragen aan het Amrita Koetiram project en specifiek van de hulp die vanuit dit project geboden wordt aan de tsoenamislachtoffers.

Met dank voor uw genereuze bijdragen.

Vrienden van Amma België
Broekstraat 6, 9140 Tielrode
Tel: 03-7715227

E-mail: vriendenvanamma@pandora.be
www.amma.nl/Liefdadigheid/Amrita Koetiram project
Bankrekening: 083-2954139-07

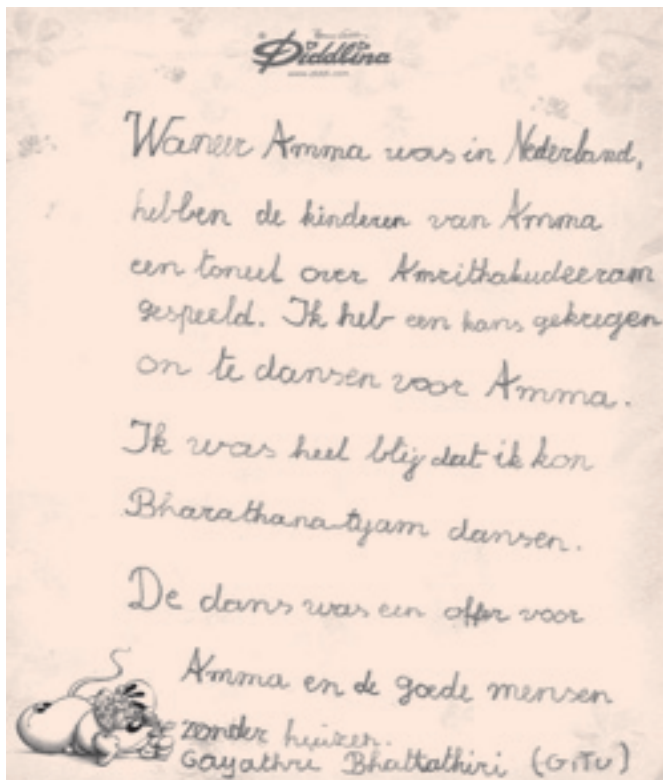
* Mata Amritanandamayi Math = organisatie die zich, onder leiding van Amma, vanuit mededogen inzet voor medemensen

** Niet Gouvernementele Organisaties

*** Amma gaf, op uitnodiging van de VN, lezingen in 1995, 2000,

AMRITA KOETIRAM TIJDENS AMMA'S PROGRAMMA IN 2004

Dankzij de enthousiaste medewerking van velen werd de voorstelling van het Amrita Koetiram project in 's Hertogenbosch vorig jaar een groot succes. Omdat Amma ons vraagt om ons persoonlijk in te zetten, vroegen wij deze mensen wat hen motiveerde. Onderstaande tekst is volledig samengesteld uit hun neergeschreven ervaringen.

Chinamma en al haar lotgenoten krijgen een gezicht.

"Ook in 2004 heeft het idee vorm gekregen, om kinderen op het toneel achter Amma een waar gebeurd verhaal te laten spelen. Tijdens de repetitie zetten de kinderen zich met hart en ziel in. Ze verbinden zich al spelend met het lot van de getroffen." (Henni)

"Ik vond de toneeltjes altijd heel leuk. Zoals elk jaar werd het al een hele tijd op voorhand gerepeteerd." (Anika)

"Vlak voor dat we het toneel op gaan, staan een zevental kinderen en enkele volwassenen in een kring en spreken elkaar vertrouwen in." (Henni)

"We hadden allemaal de zenuwen, maar alles is goed gegaan." (Anika)

"De spelers en de toeschouwers verplaatsen zich in het lijden van een arme vrouw. Duizenden kilometers van ons vandaan. Mishandeld door haar man, treurend om haar gestorven kind in een vervallen hutje. De bramachari in het verhaal is de verpersoonlijking van de barmhartigheid, die we met hem delen. Hij biedt Chinamma de mogelijkheid om een nieuwe toekomst op te bouwen door haar een huisje aan te bieden." (Henni)

"Vanuit haar stoel en tussen de omhelzingen door, volgde Amma het verhaal. Het was heel duidelijk merkbaar dat

Amma apprecieerde dat er aandacht werd gevraagd voor dit huizenproject. Na de voorstelling gooide Amma snoepjes naar de kinderen op het podium." (Karlien)

"We hadden een sleutel gemaakt van karton en glinsterend inpakpapier en héél veel plakband. Die sleutel moest staan voor de sleutel van zo'n huisje. Toen alles achter de rug was heb ik de befaamde sleutel aan Amma gegeven en Amma was daar blijkbaar heel blij mee". (Anika)

"Heel veel mensen voelden zich geraakt door dit verhaal en wilden hun financiële steentje bijdragen." (Karlien)

"Op die manier zijn we in staat om rechtstreeks hulp te bieden." (Henni)

Amma over het Amrita Koetiram huisje

"Afgelopen zomer was ik bij Amma in India en ik wilde haar wat fotos laten zien van het programma in 's-Hertogenbosch. Terwijl Amma darshan gaf liet ze één van haar swami's* de fotos voor haar vasthouden. Ze knikte een beetje terwijl ze keek en ze gebaarde hem sneller te gaan. Maar toen ineens zag Amma de foto van het Amrita Koetiram huisje dat door Amma's Belgische kinderen was nagebouwd. Amma zei "Stop, stop," tegen de swami en wees op de foto. "My children" zei ze, "Holland program". Amma's hele gezicht straalde en iedereen moest de foto zien terwijl ze uitgebreid begon uit te leggen waarom dat huisje gemaakt was en dat het er net zo uit zag als een echt Koetiram huisje en dat de mensen in Europa zo konden zien hoe de mensen in India woonden. Amma zei ook dat door het huisje heel veel mensen nu meer snapt van de situatie van de armen in India en dat het Koetiram project vanuit België en Nederland wordt ondersteund. Toen keek Amma zelf nog even naar de foto en bleef glimlachen." (Devadath)

Over seva en over de bezoekers van het huisje

*“We streefden ernaar om de bezoekers, na een hartelijk ont-
haal, duidelijk te maken met welke moeilijkheden de nood-
lijdenden in India te kampen hebben en hoe zo’n huisje het
verschil kan maken tussen ellende en een respectvol
bestaan.”* (Krishna)

*“Het leek me ondenkbaar dat ikzelf ooit zou aanvaarden
met mijn familie voor enkele maanden zo’n huisje te betrek-
ken. Als ik in de planning van mijn toekomstig huis enkele
besparingen invoer en het bespaarde bedrag doorstort zou
dit voor meerdere families een totaal nieuwe toekomst creë-
ren!”* (Theo)

Eerste bezoeker: *“Ik bezocht jullie huisje vorig jaar en zette
wat spaarcentjes opzij. Hierbij schenk ik graag het geld
voor een echt huisje. Waar kan ik het geld kwijt?
Doelgericht één jaar sparen om een onbekende geluk te
gunnen...”* (Krishna)

“En is dit ook hoe het er in werkelijkheid uitziet?” “Ja
mevrouw, maar gewoonlijk ligt er ook een dak op”.
(Krishna)

*“Ik kon me voor mijn vijftigste verjaardag geen groter kado
voorstellen dan een gift voor één van Amma’s projecten. Het
werd het huizenbouwproject. Iedereen reageerde heel
enthousiast en zelfs na het feest ontving ik nog schenkin-
gen.”* (Corrie) Het geschenk voor haar verjaardag bracht
1 1/2 huis bijeen!

*“Kunnen we ook ter plaatse, in India zelf, gaan helpen bou-
wen?”* “25.000 huizen? 100.000?” “God, hoe weinig
beseffen we toch in welke luxe we hier leven”. “Leven ze
echt naast de vuilnisbelt?” (Krishna)

*“Ik kreeg een groot respect voor Amma’s helpers, voor de
enorme zorgzaamheid die ze aan de dag leggen, vol mede-
dogen in contact met de plaatselijke bevolking in niet altijd
gunstige omstandigheden. Doordat Amma haar helpers
(ons) als ‘heel’ ziet en hierop vertrouwt, worden er diepe
bronnen in ons aangeboord.”* (Marijke)

*“Wat blijft is dat onvoorstelbaar grote land met zijn miljoen-
en armen en behoeftigen. Een kaart in het huisje toont alle
projecten, die tot nu toe zijn gerealiseerd. De eerste hulp is
geboden in gebieden, die het meeste hiervoor in aanmerking
kwamen. Nu na de grote zeebeving dienen zich ongetwijfeld
nieuwe nog urgentere projecten aan. Ik weet zeker dat we*

*met zijn allen bereid zijn om de getroffen en op onze directe
manier te helpen een nieuw bestaan op te bouwen.”* (Henni)

Na de tsoenami

En inderdaad, na de tsoenami verzamelden vele mensen
spontaan geld voor Amma’s noodhulp. Sommigen vroegen
we om hun motivatie voor ons op te schrijven.

Een yogavereniging schreef ons: *“Elk jaar met
Driekoningen houden we een bedeltocht: mooi verkleed en
de liederen goed inge oefend. De opbrengst besteden we tel-
kens aan een ander concreet project en het lag voor de hand
om dit jaar iets te doen voor de tsoenami-slachtoffers. We
vonden het bericht uit de ashram van Amma aangrijpend,
en we zouden naar daar willen doorstorten. We leggen de
nadruk op de integratie van het spirituele in het dagelijks
leven. Hierbij speelt een creatieve levenshouding, die een
uitdrukking is van een liefdevolle ingesteldheid, een
belangrijke rol.”*

*“Ik werk als opvoedster in een leefgroep bij 14 volwassen
mentaal gehandicapten. Aangezien ik nogal erg aangegre-
pen was door de tsoenami-ramp, kwam ik op het idee om
samen met de leefgroep geld in te zamelen voor de slachtof-
fers. Een tweedehandskledingbeurs leek ons het meest haal-
bare. We wilden de kleding verkopen aan 1€ / stuk. Dan kon-
den de bewoners ook wat kopen. Die vonden de hele opzet
tof. Ze konden veel meewerken aan het sorteren, op kap-
stukken hangen, briefjes ronddragen, enz.”* (Cecile)

*“In eerste instantie heb ik zoals zovelen een financiële bij-
drage gedaan via de bank. Tot ik naar de geldinzamelings-
actie op tv keek. Ondanks de vele informatie en beelden
vond ik dat er geen “mededogen”, geen “liefde”, geen
“warmte” in dat programma zat. Onvoldaan ben ik gaan
slapen. 's Ochtends ben ik wakker geworden in de rotsvaste
overtuiging van “ik kan meer dan wat geld overschrijven en
menen mijn steentje te hebben bijgedragen. Dit is peanuts.
Dit is een sussen van het geweten. Ik ga naar India, ik wil
gewoon ter plaatse meehelpen”. Sinds ik besloten had naar
India te gaan, liet ook het idee om op eigen houtje een geld-
inzamelingsactie te doen mij niet los. Bij de acties die ik
onderneem denk ik niet aan het resultaat. Ik doe gewoon wat
ik voel dat ik moet doen. Brengt het financieel iets op, zoveel
te beter. Brengt het niets op of matig, ook prima ... dat ver-
andert niets aan het gevoel van eenheid dat ik ervaar wan-
neer ik met deze actie bezig ben, het gevoel van warmte in
mijn hart”. (Christel)*

Amma in Sri Lanka: reisverslag van Mira

De reis naar Sri Lanka was, op z'n zachtst gezegd: intens. We waren er maar een paar dagen maar het leek wel weken. Amma was door de regering van Sri Lanka uitgenodigd. Veel van de mensen die hun dierbaren waren verloren én al hun bezittingen kwijt waren, pleegden zelfmoord. Amma was uitgenodigd om de mensen te komen troosten en hen hoop te geven.

Ze was ook gevraagd om te bekijken of er iets was dat zij zou kunnen doen om te helpen. We arriveerden laat in de ochtend met 10.000 sari's en 10.000 dhoti's in onze bagage om aan de tsoenami slachtoffers te geven.

De volgende ochtend bereikten we de oostkust. Het eerste wat we daar zagen was gruwelijk: een enorm groot kerkhof dichtbij het strand waar alle grafstenen in het rond waren gegooid en nu op hun kop of in vreemde hoeken stonden. Buiten dat was er niets, niets dan kilometers en kilometers naakte kustlijn.

In het midden van al dat niets stond een oude Hindoetempel die wonderlijk niet door de tsoenami beschadigd was. We stopten daar en men vertelde ons dat er langs de hele kustlijn dorpen hadden gelegen, maar dat de tsoenamigolf hier 10 meter hoog was geweest en simpelweg alles had weggevaagd. Er was niets achtergebleven, zelfs geen ruïnes. Hier en daar lag nog een steen die deel had uitgemaakt van een fundering, maar dat was al. In Kerala (waar Amma's ashram is) en in het zuiden van Sri Lanka, zie je kilometers aan één stuk ruïnes en kapotte boten. Maar in het noordoosten van Sri Lanka was gewoonweg helemaal niets meer. Hoe het mogelijk is dat de tempel de tsoenami overleefde, weet niemand. We spraken een vrouw die in de tempel was toen de golf toesloeg. Ze zei dat het water haar zover optilde dat ze een balk van het plafond kon vastpakken. Ze heeft zich daaraan vastgehouden en dat heeft haar gered.

Na de stop in de tempel gingen we met Amma naar een vluchtelingenkamp in de buurt. Amma zat in de schaduw van een boom en begon op dezelfde manier als altijd, men-

sen te omhelzen. Er waren zo'n drieduizend mensen in het kamp. De overlevenden vertelden ons dat hier duizenden mensen gestorven waren. Iedereen hier had dierbaren verloren. Ik keek hoe deze mensen, die Amma nog nooit hadden ontmoet, naar haar toe kwamen voor haar zegen. Ze hadden direct een goede verstandhouding met Amma, het was zo mooi. Iedereen kreeg bij de omhelzing een sari of een dhoti.

Er kwam ook een groep Tamil Tijgers voor Amma's darshan. De helft van deze guerillagroep bestaat uit vrouwelijke soldaten en sommigen van hen waren gekomen. Ze waren herkenbaar aan hun zwarte revolverriem, zwarte, wijde broeken en de meesten hebben kort haar. Ze staan bekend als wrede soldaten, maar de meesten van deze vrouwen zagen er vrouwelijk en mooi uit. Ze zagen er nogal stoer uit toen ze aankwamen maar hun uitstraling werd zachter toen ze in contact kwamen met Amma. Ze smeekten Amma om naar Jaffna te komen, de belangrijkste stad in het door de Tijgers gecontroleerde gebied, omdat ze wilden dat alle Tijgers Amma zouden ontmoeten. Amma moest echter heel voorzichtig zijn want ze was uitgenodigd door de regering.

Er bleken ook enkele leiders van de Tamil Tijgers aanwezig te zijn, maar wegens de aanwezigheid van de regeringssoldaten waren zij incognito. Maar ze maakten zich wel aan Amma kenbaar.

Amma was daar vele uren. Het was verbazingwekkend om de traditionele vijanden, Tijgersoldaten en Sinhalese regeringssoldaten, naast elkaar in de menigte te zien staan, kijkend naar Amma. Een minister van de Sinhalese overheid, die daar ook aanwezig was, zei dat ze diepgaar was, hen zo bij elkaar te zien. Ze zei dat dit, buiten de vredesbesprekingen, nooit gebeurt.

Enkelen van ons werden door een vrouw uitgenodigd in haar tent in het opvangkamp. Ze was leraar en ze had met haar man en kinderen in een huis aan de kust gewoond. Haar kinderen hadden het overleefd, maar ze vertelde ons dat haar man, die ook leraar was, nog altijd vermist werd. Ik vond het zo aandoenlijk triest dat ze na twee maanden nog steeds hoopt dat hij in leven is.

We bezochten verschillende vluchtelingenkampen. De regering en enkele hulporganisaties hebben overal tenten opgezet voor de slachtoffers. Ik vroeg me af hoe het deze arme mensen zal vergaan, als in mei de moesson begint en de bodem verandert in een modderige rivier. Langs de hele kust zagen we alleen maar vluchtelingenkampen met tenten.

Vlak bij Amma's ashram in Kerala, zijn door de ashram 9 grote, stevige, tijdelijke barakken gezet, waar duizenden mensen in verblijven. We vangen ook mensen op in het opleidingsinstituut en in het ayurvedisch ziekenhuis op het vasteland, dat juist achter de zee-inham ligt die het schiereiland maakt waar de ashram op gelegen is.

De volgende dag ontmoette Amma de eerste minister en de president van Sri Lanka. De president is een vrouw, zij zag er zeer vermoeid uit. Ze zei tegen Amma dat ze heel weinig geslapen had sinds de tsoenami. Ze was verdrietig want er was nu eindelijk een staakt-het-vuren in zicht en nu kwam deze ramp.

Ze spraken lange tijd. Amma vertelde haar dat enkele Tamil Tijger guerilla's haar enkele jaren geleden in Zwitserland bezocht hadden. Amma had hen op het hart gedrukt, zich op vrede te richten, ipv op strijd en vijandigheid. In het begin leek de president erg formeel maar al snel opende zij zich geheel voor Amma.

Ze kwamen overeen dat Amma's organisatie Sri Lanka zal helpen. Om te beginnen met de bouw van 300 huizen en een weeshuis. De M.A. Math zal ook de zorg voor de kinderen op zich nemen. Daarnaast zal ze maandelijks uitkeringen verstrekken aan noodlijdenden. (Ook in India, in Tamil Nadu, wordt een groot weeshuis gebouwd voor kinderen die door de ramp hun ouders verloren). Later zullen we misschien meer huizen in Sri Lanka bouwen, maar dit zal het begin zijn.

Omdat er in India strikte wetten zijn die liefdadigheidsinstellingen verbieden om geld buiten India te besteden, zal

Amma fondsen gebruiken die bijeengebracht werden door haar centrum in de Verenigde Staten. Dit centrum is een geheel zelfstandige organisatie.

De meeste tijd in Sri Lanka besteedden we aan het reizen per bus en het bezoeken van de kampen. Ik werd verliefd op het land. De mensen waren zo open en onschuldig en vriendelijk. Het land is zo verbazingwekkend mooi. Ik kan me niet indenken dat de toeristen lang zullen wegblijven. Waar we ook kwamen, de mensen zwaaiden en lachten naar ons. De lucht is er verfrissend schoon en de begroeiing is er nog zo overvloedig en ongeschonden. Op een avond moest de bus plotseling remmen voor een wilde olifant die de weg kwam opgestormd. Zijn rug was bedekt met groene bladeren en er vlogen prachtige vogels rondom.

Als laatste bezochten we de zuidkust. Hier waren, net als in de buurt van de ashram, overal ruïnes. Alleen waren ze aan de kust van Sri Lanka eindeloos. Het hield nooit op. Ik werd overweldigd door deze enorme verwoesting en door de gedachte dat we over een weg reden waar auto's en bussen weggeveegd waren en naast een spoorlijn waar 2000 mensen waren verdronken in een trein. Buiten de ingestorte huisjes en de kapot gesmeten vissersboten, waren er enorme hotels en restaurants waar nog maar een of twee muren van recht stonden.

Er lagen stukken van vissersboten op het strand. Veel mensen waren hier gestorven. Het voelde zo vreemd om hier te zitten. Vele uren reden we langs de kust en bezochten met Amma de kampen. Daarna reden we naar de westkust. En overal waren ruïnes. Het was zo tragisch en zo veel, dat ik het gewoon niet allemaal kon opnemen.

Sommige restaurants die de ramp overleefd hadden, waren open, maar er was geen enkele klant. Er was geen enkele tourist te zien. 's Avonds stonden vissers nog altijd aan de straat, in een poging hun grote vissen te verkopen. Normaal worden die door restaurants aangekocht. Maar nu was er geen enkele koper.

De laatste nacht sliepen we dicht bij het vliegveld aan de kust. Vroeg in de morgen werd er door enkele Westerlingen in de zee gezwommen. Dit beangstigde de hotelstaf. Zij renden naar de zwemmers en vroegen hen om uit het water te komen omdat het gevaarlijk was. Mensen hebben hier altijd gezwommen; het is volkomen veilig. Maar de lokale bevolking is nog altijd in shock.

NA DE TSOENAMI: MEDEDOGEN, HULP, NIEUWE HOOP

26 dec 2004: Direct na de tsoenami startte de evacuatie van de bewoners van het schiereiland naar de universiteitsgebouwen van de M.A. Math op het vaste land. Toen de dreiging voor meer vloedgolven geweken was, keerden de mensen terug naar het schiereiland en zochten onderdak.

M.A. Math bouwde binnen 2 weken voor 1200 mensen barakken met water, electriciteit, keuken- en toiletfaciliteiten. Daarbij gaf de M.A. Math aan 3000 gezinnen elk 1000 roepies (€ 25,-) voor de aanschaf van huishoudelijke benodigdheden. In Alappad Panchyat* bouwde de ashram** tijdelijk onderdak voor 250 families, en in Nagapattinam (Tamil Nadu) voor 250 families. Ook heeft de ashram aan de regering van Kerala ruim 2 ha. land geleend om ook tijdelijk onderdak te bouwen en tegelijk vangt de ashram in de Amrita Universiteit voor ingenieurs 2000 dorpsbewoners op (ook na de kerstvakantie).

3 jan 2005: Amma stelt ± 18 miljoen euro ter beschikking voor de heropbouw van huizen die door de tsoenami vernield werden.

Door de jarenlange ervaring van het Amrita Koetiram huizenbouwproject is de M.A. Math zeer bekwaam om snel en goedkoop, veel goede huizen te bouwen.

Werkkrachten zijn vrijwilligers. Materialen zijn schenkingen. Ook een infrastructuur wordt voorzien (water, electriciteit, gemeenschapshuis, een tempel of moskee enz.) De M.A. Math heeft sinds 1998 reeds 30.000 huizen gebouwd en geschonken aan noodlijdenden.

Enkele dagen na de ramp had de M.A. Math al plannen klaar voor huizen met 2 verdiepingen en een diepe fundering. Huizen die beter en duurder zijn dan de huizen die de regering voorstelt. De M.A. Math is bereid al het werk en de kosten op zich te nemen maar, ondanks herhaaldelijk verzoek kreeg zij aanvankelijk geen toestemming om in Kerala, waar haar zetel is, te bouwen. Men moest wachten op de plannen en toestemming van de regering. Deze houding van de regering in Kerala heeft de M.A. Math echter niet weerhouden om al in andere deelstaten (zoals Tamil Nadu) met bouwen te beginnen. Want de mensen komen niet alleen vanuit Kerala naar Amma voor hulp.

9 jan 2005: De ashram zegt toe 1000 huizen te bouwen in Pattinacherry en Samanthampettai, Nagapattinam district (Tamil Nadu).

23 jan 2005: De M.A. Math wordt betrokken in de besprekingen met de deelregering van Kerala aangaande de heropbouw van huizen voor de tsoenamislachtoffers.

26 jan 2005: Eén maand na de tsoenami: een maand geleden veranderde het leven van miljoenen mensen in Zuid-Oost Azië op drastische wijze. Het dodental bedraagt 250.000, maar hoeveel mensen rouwen er? Amma zei: “De doden zijn verdwenen, maar de pijn van hen die hen liefhadden is zeer levend.” Hoevelen zijn er dakloos, hoevelen verloren hun inkomen? Kunnen zij 's nachts slapen? Sinds een maand wachten de overlevenden op het moment dat alles opnieuw zal veranderen. Amma zegt dat ze blij is dat de ashram zo snel onderdak kon bieden, maar nu is ze bedroefd over de zorgen die ze van de dorpsbewoners hoort. Ze is ongeduldig om de bouw van nieuwe huizen te beginnen.

Er zijn zelfs mensen vanuit Sri Lanka overgevlogen om Amma om haar zegen en financiële hulp te vragen. Onlangs kwam een man uit Sri Lanka met gevouwen handen bij Amma: “Er zijn zoveel mensen gestorven in ons land, en nu plegen veel van de overlevenden zelfmoord vanwege hun intense verdriet”, zei hij. Ze hebben innerlijke rust en troost nodig.” Ook ontving Amma een brief van een van de ministers van Sri Lanka: “De slachtoffers hebben spirituele heling nodig, troost, hulp en medeleven.” Hij nodigde haar uit om naar Sri Lanka te komen. Amma heeft gezegd dat ze heel graag 3000 huizen in Sri Lanka zou bouwen, waarbij ze benadrukte dat alle mensen haar kinderen zijn. Ze zei ook dat het moeilijk was omdat de Indiase wet niet toestaat om dergelijke werken in een ander land te financieren.

Bij haar bezoek aan Sri Lanka (16 – 19 febr) deed Amma de toezegging om in Sri Lanka 300 huizen te bouwen, gefinancierd door Amma's centrum in de Verenigde Staten. Ook zal ze er weeskinderen adopteren en uitkeringen verstrekken.

* panchyat = groepje van vijf dorpen

**ashram = religieuze gemeenschap in India

11 febr 2005: De regering van Kerala geeft de M.A. Math toestemming om 18 huizen te bouwen in Ernakulam district.

maart 2005: De eerste 5000 huizen worden gebouwd in:
Kerala: 2000 huizen
Tamil Nadu en Pondicherry: 2300 huizen
Andaman & Nicobareilanden: 300 huizen
Sri Lanka: 300 huizen

Begin maart: Amma heeft toegezegd dat ze in het Nagapattinam district (Tamil Nadu) in drie dorpen 2000 huizen zal bouwen. Amma adopteert twee dorpen volledig, dit betekent dat ze de heropbouw op zich zal nemen, wegen zal aanleggen en daarnaast zal zorgen voor voorzieningen op het gebied van opvang, medische zorg, opleiding en werk van kinderen en volwassenen. Het derde dorp adopteert ze samen met de Tata Company.

2 maart 2005: Begin maart kreeg de M.A. Math toestemming om in Kerala 1800 huizen te bouwen. De regering van Kerala geeft haar goedkeuring voor de locatie van de eerste 18 huizen (in Ernakulam district).

6 maart 2005: De bouw in Ernakulam district begint, compleet met een ceremonie voor het leggen van de eerste steen door de verantwoordelijke van het district. Maar dan verandert de regering de bouwplannen en moet de hele fundering gesloopt worden en helemaal opnieuw gelegd worden.

11 maart 2005: De M.A. Math ontvangt van de regering van Kerala de definitieve bouwplannen.

11 april 2005: De eerste 18 huizen in Kerala zijn klaar. Ze zijn gebouwd in Mayabazar en Edavanakkad, Ernakulam district (Kerala). Compleet met electriciteit, leidingen en geschilderde muren zijn ze klaar voor bewoning.

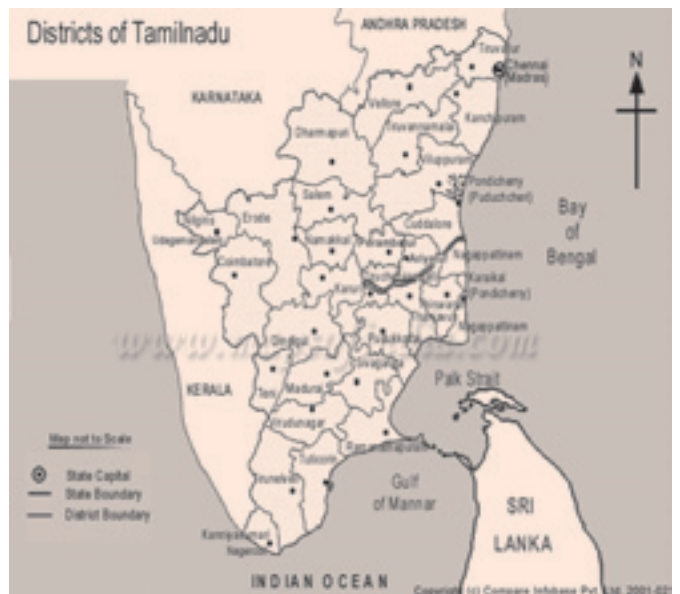
Ondanks de vele vertragingen was Amma's ashram de eerste NGO die de sleutels van herbouwde huizen aan de regering kon overhandigen. De andere organisaties, die al vanaf het begin in de besprekingen betrokken waren, hadden nog geen huizen klaar. Feitelijk had de M.A. Math maar één maand nodig om de 18 huizen te bouwen. De vertegenwoordigers van de regering en de andere NGO's waren zeer verbaasd dat de M.A. Math de huizen zo snel klaar had.

11 mei 2005: Het districtshoofd legt de eerste steen voor 1100 huizen in Allapad Panchayat, Kollam district (Kerala). Voor 300 van deze huizen zijn de heiverken gedaan en voor 50 is de fundering gelegd

In Allapad, een kuststreek in Kerala, leefden vele vissersgezinnen in hutten aan zee. In deze kuststreek gaat de M.A. Math 700 extra huizen bouwen met bijhorende faciliteiten. Vissersboten en motoren zijn waar mogelijk hersteld, nieuwe worden aangekocht.

In het Cochin district (Kerala) kreeg de ashram toestemming om 50 huizen te bouwen, maar de regering gaf slechts voor 18 huizen land vrij.

20 mei 2005: eerste steen gelegd voor 89 huizen in Pudukuppam, Cuddalore district, (Tamil Nadu). In dit district zijn de meeste doden gevallen: 101 op 350 families in Pudukuppam.

Meer dan 400 mensen werken hier aan de bouw. Stenen worden ter plaatse gemaakt (2500/dag). Ook zijn er machines voor hout- en metaalbewerking.

's Morgens wordt er gewerkt van 6.00 tot 11.00 uur. Omdat de temperaturen 's middags kunnen stijgen tot 45°C begint het werk pas weer om 16.00 uur en gaat dan door tot 00.00 uur 's nachts. Maaltijden worden ter plaatse verzorgd door de ashramkeuken. Drinkwater en water voor de bouw wordt met handpomp omhoog gehaald van 3 m diepte.

30 mei 05: In Alappad Panchayat, Kollam district (Kerala), vordert de bouw goed. In 2 weken tijd zijn voor 100 huizen de funderingen gelegd en is men begonnen aan de bovenbouw. Elke fase van de bouw wordt door overheidsfunctionarissen gecontroleerd, alvorens de overheid toestemming verleent om verder te bouwen aan de volgende fase. 1200 mensen brahmachari(ni)'s en vrijwilligers werken hier dag in, dag uit aan de heropbouw van de huizen.

Alappuzha district (Kerala): 25 huizen zijn klaar voor bewoning, de andere 125 huizen zijn voor 80 % klaar. Hier worden in overeenstemming met de bouwplannen van de regering 2 soorten huizen gebouwd: huizen die dicht bij de zee staan en huizen die verder landinwaarts staan.

10 juni 2005: Cochin district (Kerala): Bouwwerken voor de overige 32 huizen zijn begonnen nadat de regering meer land heeft toegewezen.

16 juni 2005: De regering van Kerala heeft de bouw van 1600 huizen aan de ashram toegewezen. In Kerala zijn inmiddels 100 huizen opgeleverd, verspreid over de districten: Ernakulam (18 huizen: zie 11 april), Alappuzha (66 huizen), Kollam (16 huizen).

De 16 huizen in Kollam zijn gebouwd in Kulasekharapuram, een dorp dat 3 km van Amritapuri ligt (waar de M.A. Math haar zetel heeft). Ze zijn gebouwd voor slachtoffers die direct aan de kust woonden. De regering schonk hen een stuk grond dat 3 km verder landinwaarts ligt.

Deze huizen die elk 40 m² groot zijn bestaan uit: twee slaapkamers, twee toiletten, 'n keuken, 'n woonkamer en 'n veranda. Het tsoenami-bestendige huis is een woning met 2 verdiepingen. De fundering ligt tot op 7 m diepte en gaat bovengronds over in de pilaren van het huis. De bewoners kunnen kiezen welk soort huis ze willen.

Alappuzha district: 66 huizen zijn klaar, de rest is voor 50-80% klaar.

In totaal zijn meer dan 1500 brahmachari(ini)'s en ashrambewoners aan het werk om de tsoenamislachtoffers opnieuw onderdak te geven. De ashram probeert zoveel mogelijk huizen klaar te krijgen voordat de moesson, die in sommige delen van India al begonnen is, heviger wordt.

13 juli 2005 (zie 9 jan): Huizenbouw in Samanthanpettai, Nagapattinam district (Tamil Nadu).

De regering van Tamil Nadu heeft 3 ha. land ter beschikking gesteld. De ashram bouwt hier een zelfvoorzienende gemeenschap die bestaat uit 350 huizen, een gemeenschapshuis, anganvadi (kinderdagverblijf, kinderopvoedingscentrum), wegen, watervoorziening, een speelplaats en een marktplaats. De funderingen zijn voor 130 huizen gelegd. Voor 35 huizen is ook het beton gestort. Meer dan 500 mensen werken aan de bouw. Dit is inclusief 40 timmermannen die dagelijks 50-70 deuren en ramen maken. Water voor het beton wordt met tankwagens gebracht van 8 km verderop. Zand wordt gehaald van meer dan 70 km ver. Metaal komt van een gebied dat op een afstand van 190 km van het bouwterrein ligt. Er staan 2 betonmolens en machines om stenen te maken.

Er is op het terrein een keuken ingericht, waar voor de werkers

3 maaltijden per dag worden gemaakt. Drinkwater komt uit handpompen.

President Dr. A.P.J. Abdul Kalam van India, bezocht de Samanthanpettai bouwterreinen in Nagapattinam op 30 juni 05. Hij betoonde zijn blijdschap over de voortgang van de werken en sprak lof over de inspanningen van de Mata Amritanandamayi Math.

16 aug 2005: In Alappad Panchayat, Kollam district (Kerala), liggen voor 1360 huizen de funderingen. Bij 300 van die huizen is ook beton gestort, 250 huizen zijn klaar op het schilderwerk na, en 100 huizen zijn volledig afgewerkt.

Ook in Alappad Panchayat bouwt de ashram 18 huizen in een gebied dat bekend staat als Kozhikode, Ayanivelikulangara. Deze huizen stonden aanvankelijk op de strook land tussen de kustlijn en de kustweg. Voor 15 huizen is het beton gestort en voor de andere 3 huizen is de fundering klaar.

23 aug 2005: Rond deze datum zullen ook de 150 huizen die de ashram in Alappuzha district (Kerala) bouwt, gereed zijn.

25 aug 2005: 88 huizen Pudukkuppam, Cuddalore district (Tamil Nadu) zullen worden overhandigd. Dit zijn de eerste herbouwde huizen in deze staat, na de tsoenami. Hiermee is de M.A. Math, zowel in Kerala als in Tamil Nadu, de eerste organisatie die huizen oplevert.

26 aug 2005: Alle 150 huizen in Alappuzha district zijn klaar.

28 aug 2005: De ashram bouwt in Kanyakumari district (Tamil Nadu) 100 huizen. De eerste 25 huizen zijn gereed. De bouw van deze huizen begon op 6 juli. Ondanks de moessonregens heeft de M.A. Math de huizen in twee maanden tijd kunnen bouwen. Eén van de brahmachari's zei: "We werkten in regen en zonschijn."

28 aug 2005: Op 29 maart waarschuwde de regering voor een mogelijke tweede tsoenami. Wegens het grote aantal mensen dat voor hun evacuatie afhankelijk is van de ashram, duurde het meer dan drie uur voordat iedereen in veiligheid was. Gelukkig bleef de vloedstroom uit. Maar Amma nam naar aanleiding hiervan het besluit om een voetgangersbrug te bouwen, zodat alle bewoners van Alappad Panchyat in de toekomst binnen 30 min geëvacueerd zullen kunnen worden. Op 28 aug is voor deze brug de eerste steen gelegd.

Wat Amma betreft; niemand heeft haar ooit zo druk bezig gezien. Zelfs als ze darshan geeft, houdt ze zich voortdurend bezig met de verschillende aspecten van de hulpwerkzaamheden. En na de darshan, gaat ze verder in haar kamer, de hele nacht door. Ze overlegt met mensen die ze persoonlijk ontvangt of via de telefoon: regeringsvertegenwoordigers, dorpsleiders, brahmachari's die de bouwwerken leiden ...

Iedereen die haar kamer 's nachts passeert kan zien dat het licht er de hele nacht brandt. Ze neemt helemaal geen rust.

Amma is ongeduldig. Haar gebeden zijn dezelfde als die van de dorpelingen. Ze wil hun huizen opgebouwd zien. Ze wil dat de mannen terug aan het werk kunnen. Ze wil ieders leven terug op het spoor hebben. Als iedereen die sterke intentie had

Dankzij Amma's voorbeeld en inspiratie zijn er inmiddels al zo'n 1000 huizen gebouwd. Volgens de laatste planningen zal de M.A. Math instaan voor de bouw van in totaal 7000 huizen.

Matru Gramam: meer dan alleen huizen bouwen

Amma was niet alleen de eerste die huizen klaar had voor de toenamislachtoffers. Zij pakt ook concreet het welzijn van de dorpingen aan. Een voorbeeld hiervan is het Matru Gramam project. Matru Gramam betekent 'Moeders dorp'. Dit project is een onderdeel van het Amrita Tsoenami Rehabilitatie Project.

Voor Amma ligt de toekomst van India in de dorpen. Hun schoonheid bestaat in de onschuld en eenvoud van de dorpsbewoners en hun culturele gebruiken.

Het project is bedoeld om gezinnen in Alappad in staat te stellen in hun levensonderhoud te voorzien, door:

- het steunen van initiatieven waarin gebruik wordt gemaakt van plaatselijke mogelijkheden steun te bieden bij het ontwikkelen van zelfstandige werkzaamheden
- hulp te bieden bij het ontwikkelen van gemeenschappelijke gezondheidszorg, sanitaire voorzieningen, opvoeding en opleiding
- lokale tradities en gebruiken nieuw leven in te blazen.

Vertegenwoordigers van alle betrokken dorpsgemeenschappen in Alappad Panchyat* nemen actief deel aan het project.

Om hun producten te kunnen verkopen, zullen de dorpingen proberen een goede kwaliteit nastreven. Het is wel de bedoeling dat ze hun lening van de regering na verloop van tijd terug te betalen.

Op deze manieren wil de ashram de mensen in de getroffen dorpen naast hun traditionele bronnen van inkomen, zoals het maken van cocosvezel (sisal), een alternatief bieden. De uiteindelijke hoop is dat Matru Gramam uitgroeit tot 'Matrika Gramam', dit betekent 'ideale dorpen'.

Amma hoopt de toekomst van het land veilig te stellen door de sociaal-economische situatie van de dorpsgezinnen, die een belangrijke pijler van de Indiasche cultuur vormen, te verbeteren.

De rol van de ashram bestaat uit:

- 1) Het aanbieden van beroepsopleidingen waarmee de dorpingen daarna hun eigen bedrijfje kunnen beginnen. Bijvoorbeeld opleidingen in het uitvoeren van telefoon- en computerherstellingen. Eerder heeft de ashram al dorpsbewoners opgeleid tot kleermaker of naaister en hen van naaimachines voorzien. Zij verdienen nu Rs 1500,- tot Rs 2000,- (€ 28,- tot € 37,-) per maand.
- 2) Voorzien in opleiding voor het maken van huishoudelijke artikelen zoals zeep, kleding en 'pickles' (=ingemaakt zuur voedingsmiddel). Na de opleiding krijgen de dorpsbewoners financiële steun van de regering. Zij zijn echter zelf verantwoordelijk voor het maken en verkopen van hun producten. Als elk dorp een ander product leert te maken kunnen zij hun behoeftes bij elkaar aankopen en zo een wederzijds ondersteunende en zelfvoorzienende gemeenschap ontwikkelen. Zo hoopt de ashram het principe "Mogen jullie, door elkaar te voeden, veel voorspoed verkrijgen", in praktijk te brengen.

